

— Що искашь рече министрътъ.

— Искамъ да ви съобщѣ важны работы.

— Като каквы?

— За нѣкои си злодѣйци които прѣди години избѣгватъ отъ прѣслѣдваніето на полиціѣтъ.

— Какъвъ видъ злодѣйцы.

— Всякакъвъ видъ, Ваше прѣвъсходителство.

— На примѣръ?

— На примѣръ, разбойници, убійцы, калпазаны, крадцокръйцы, и

— И кои сѣ тѣ?

— Първо съмъ азъ, господине министре!

— Ты ли?

И министрътъ смаянь помисли че имаше да прави съ нѣкой полудѣлъ.

— Да ви ся не вижда чудно, Господине министре! Азъ съмъ убилъ четири мои жени; еднѣ подиръ другъ Но не ми е сега за това, защото като виждате, азъ дойдохъ да ся прѣдамъ самичакъ.

— Но за какво друго има да говоримъ?

— Азъ ще ви говорѣ за едного когото всички тука считатъ за голѣмъ търговецъ, а той е отъ най-голѣмытъ, отъ най-ужаснытъ злодѣйцы.

Министрътъ ся приготи да подрѣнка звѣнецътъ; увѣри ся че имаше прѣдъ себе си лудъ чловѣкъ. Но пакъ ся въздържѣ и поиска да иде още по нататакъ за да ся убѣди по вече че е полудѣлъ тойзи който бѣ прѣдъ него.

Но единъ отъ по горнитѣ чиновницы на полиціѣтъ влѣзе на онзи часъ и рече на министра:

— Ваше прѣвъсходителство! Завчера ми зарѣчахте щомъ дойде Г. Аристъ, на когото маажѣтъ обрахъ, да ви го прѣдставѣ!

— Ей! Дойде ли?

— Ето го чака вѣнъ.